

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **I. J.**, zastoupena Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018, čj. MSK 155838/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2019, čj. 18 A 14/2018-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Karviné rozhodnutím ze dne 26. 10. 2017 uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupku se dopustila z nedbalosti tím, že dne 30. 5. 2016 v 15:30 hodin v Dětmovicích na místní nepojmenované komunikaci jako řidička osobního vozidla Škoda porušila § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, totiž nepřizpůsobila rychlost jízdy okolnostem, které se dají předvídat (vozidlu jedoucímu v protisměru na úzké komunikaci), protože došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem. Při střetu bylo vozidlo žalobkyně odhozeno na oplocení plynárenského zařízení. Za tento přestupek magistrát žalobkyni uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 6 000 Kč.

[2] S tímto rozhodnutím magistrátu žalobkyně nesouhlasila a odvolala se. Žalovaný výrok drobně změnil, ve zbytku však rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalobkyně se poté

bránila žalobou před krajským soudem. Ani zde neuspěla, krajský soud žalobu rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelka se dovolává především toho, že správní orgány nerespektovaly její právo na spravedlivý proces a dopustily se několika procesních pochybení. Tuto „svévůli“ pak rozsudkem posvětil prý též krajský soud.

[4] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření v řízení před krajským soudem.

[5] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] NSS se postupně zabýval jednotlivými námitkami, které stěžovatelka vznáší proti postupu správních orgánů při dokazování.

[8] Magistrát usnesením ze dne 24. 8. 2017 ustanovil ve věci znalce Ing. P. S.. O tomto záměru informoval stěžovatelku prostřednictvím zástupkyně jejího zmocněnce již při nahlížení do spisu dne 7. 8. 2017 (viz protokol o nahlédnutí a o vyrozumění z tohoto dne). Znalecký posudek č. 5355/17 byl jako důkaz proveden při ústním jednání konaném dne 19. 10. 2017. Z protokolu o ústním jednání přitom vyplývá, že stěžovatelka prostřednictvím zmocněnce navrhla vyslechnout znalce, jemuž chtěla položit otázky. Výslech znalce chtěla provést zejména proto, že znalecký posudek nedostala předem, a nemohla se s ním tudíž před samotným ústním jednáním seznámit. Jaké otázky hodlá znalci položit, stěžovatelka při ústním jednání neuvedla. Magistrát tomuto návrhu stěžovatelky nevyhověl a – aniž znalce vyslechl – ve věci rozhodl.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu, že potvrdil postup správních orgánů, které odmítly provést výslech znalce podle § 56 správního řádu. Stěžovatelka v odvolání, v žalobě i v kasační stížnosti upozorňuje na dvě nesrovnalosti ve znaleckém posudku, k jejichž objasnění měl být podle jejího názoru znalec vyslechnut. Stěžovatelka upozorňuje, že znalec ve svém posudku zaměňoval označení vozidel, která byla účastna dopravní nehody (tedy vozidlo, které řídila stěžovatelka, a vozidlo, které řídil druhý řidič), konkrétně označení: „Škoda Octavia 1“ a „Škoda Octavia 2“. Zejména ale upozorňuje, že znalec ve svém posudku nesprávně uvádí (např. na s. 13), že ke střetu s druhým vozidlem došlo ve střední části zatáčky, ačkoliv k němu mělo dojít za situace, kdy stěžovatelka se svým vozidlem do zatáčky teprve vjížděla. Podle stěžovatelky se přitom jedná o takové nesrovnalosti, které zpochybňují celkové závěry znaleckého posudku. Znalecký posudek potom nemůže být bez dalšího vyjasnění dostatečným podkladem pro rozhodnutí (viz § 3, § 4 odst. 4 a § 52 správního řádu). Podle stěžovatelky tak správní orgány rozhodovaly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu; důraz

pokračování

přitom klade zejména na druhou ze jmenovaných nesrovnalostí ve znaleckém posudku. Stěžovatelka tak v postupu správních orgánů, které nevyslechly k jejímu návrhu znalce, a ona tak nedostala možnost položit mu otázky směřující k vyjasnění nesrovnalostí v jeho posudku, spatřuje porušení práva na spravedlivý proces, zejména pak § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[10] Ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích stanovilo: *Obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.*

[11] NSS k oběma údajným nesrovnalostem uvádí následující.

[12] Námitku druhou o údajně klíčové nesrovnalosti ve znaleckém posudku (nesprávný údaj, že ke střetu vozidel došlo ve střední části zatačky), již přesvědčivě vyvrátil krajský soud. Soud v bodu 7 první odrážky dal stěžovatce za pravdu v tom, že

„ve znaleckém posudku je nepřesně uvedeno, že ke střetu obou vozidel došlo ve střední části zatačky (toto je uvedeno i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně), nicméně v odůvodnění rozhodnutí žalovaného toto již uvedeno není, ale je zde uvedeno, že místo střetu bylo situováno ve vzdálenosti 29 m VBM ve směru jízdy [druhého řidiče] a ve vzdálenosti 2 m od pravého okraje místní komunikace. Tato nepřesnost uvedená ve znaleckém posudku nemá vliv na jeho přesvědčivost. V okamžiku dopravní nehody již obě vozidla zatačku projížděla, i když krajský soud souhlasí [se stěžovatelkou] v tom, že do zatačky před střetem obou vozidel žalobkyně [stěžovatelka] teprve začala přijíždět. Podstatné ovšem je, že žalobkyně [stěžovatelka] s ohledem na velmi ztížené rozhledové podmínky v místě dopravní nehody (vzrostlá tráva) nepřizpůsobila rychlost jízdy okolnostem, které se dají předvídat (vozidlo jedoucí v protisměru na úzké komunikaci), což vyplývá ze závěru znaleckého posudku a z rozhodnutí správních orgánů – není tedy rozhodující, zda se žalobkyně [stěžovatelka] nacházela před začátkem zakřivení komunikace nebo již za ním. Podle znalce bezpečná rychlost jízdy pro průjezd zatačky se zakrytým výhledem ve vnitřní části oblouku na místní komunikaci o celkové šířce 3,2 m byla ve výši 27 km/h, ale žalobkyně [stěžovatelka] 1,2 s a 0,6 s před střetem vozidel jela rychlostí minimálně 47 km/h, tedy rychlost jízdy nepřizpůsobila daným okolnostem.“

NSS s tímto plně souhlasí. Nevýznamné nepřesnosti ve znaleckém posudku nemohly nijak ovlivnit závěry posudku. Klíčovou otázkou posudku jsou modelové propočty bezpečné rychlosti pro průjezd zatačkou se zakrytým výhledem.

[13] Co se týče první tvrzené chyby (záměna označení vozidel: „Škoda Octavia 1“ a „Škoda Octavia 2“ v posudku), lze stěžovatelku odkázat na názor, který v rozhodnutí vyjádřil již žalovaný. Dle něj se ve znaleckém posudku nesprávné označení vozidel sice objevuje (žalovaný uvádí chybu v bodě 2 závěru posudku), ovšem „z předchozích pasáží znaleckého posudku je nepochybné, o jaká vozidla by se mělo jednat, proto tato chyba nemohla mít vůbec žádný vliv na zákonnost rozhodnutí“. V uvedeném případě se evidentně jedná o prostou a izolovanou chybu v psaní, která je velmi jednoduše odhalitelná a v žádném případě nečiní závěry znaleckého posudku rozpornými nebo zpochybnitelnými. Neodůvodňuje ani, že by tu byla potřeba vyslechnout znalce.

[14] NSS potom obecně k námitkám stěžovatelky doplňuje, že § 56 poslední věta správního řádu dává správnímu orgánu pouze možnost vyslechnout znalce, neukládá mu ale povinnost tak učinit. Pokud tedy stěžovatelka navrhla vyslechnout znalce za účelem vyjasnění provedeného znaleckého posudku, potom tímto návrhem nebyl v souladu s § 52 správního řádu správní orgán vázán, neboť ten je povinen provést pouze důkazy, *které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*, resp. stavu věci, *o němž nejsou důvodné pochybnosti* (§ 3 správního řádu). Klíčové tedy bylo, aby správní orgány a následně i krajský soud posoudily, zda tento výslech skutečně byl ke zjištění skutkového stavu potřebný. Jak přitom přesvědčivě konstatoval žalovaný i krajský soud (a jak je uvedeno výše), znalecký posudek je přesvědčivý, drobné nesrovnalosti v něm nijak nezatemňují jeho závěry a nevyžadují další vysvětlení. Postupu správních orgánů, které odmítly znalce vyslechnout, nelze nic vytknout.

[15] Stěžovatelka ve svých procesních právech, resp. v právu na spravedlivý proces nijak zkrácena nebyla. To, že správní orgány vzaly za své závěry znaleckého posudku a postavily zejména na nich svá rozhodnutí, není samo o sobě nezákonné, jak uvádí stěžovatelka. V daném případě správní orgány znalecký posudek skutečně vyhodnotily, nikoliv jen mechanicky převzaly jeho závěry. Z hlediska dokazování byl jejich postup zcela postačující.

[16] Ze stejných důvodů nemohl NSS přisvědčit ani další námitce stěžovatelky. Ta postupu správních orgánů vytýká, že odmítly k jejímu návrhu vyslechnout jako svědka druhého řidiče - účastníka nehody, který podle zjištění policie řídil pod vlivem návykových látek (drog). Jak ale již konstatoval krajský soud, výslech tohoto svědka by byl nadbytečný, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, a to zejména na základě fotodokumentace nehody a znaleckého posudku. Skutečnost, že druhý z účastníků nehody byl pod vlivem návykových látek a i on měl podíl viny na dopravní nehodě (dle údajů ve správním spise je tento řidič trestně stíhán), stěžovatelku odpovědnosti nezbavuje. Jak konstatoval již žalovaný ve svém rozhodnutí: „*Není podstatné, zda byl druhý řidič ovlivněn návykovou látkou, neboť protiprávní jednání druhého řidiče nezabavuje obviněnou [stěžovatelku] odpovědnosti za přestupek. Dopravní nehodě nemohl zabránit ani jeden z řidičů, neboť rychlost jejich vozidel byla v daném místě nepřiměřená*“ (bod 4 rozhodnutí).

[17] NSS nemůže souhlasit ani s další námitkou stěžovatelky, podle které správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, neboť – stejně jako znalec ve svém posudku – vycházely pouze z fotografií a měření provedených policií a následné počítačové modelace nehody (program Virtual Crash), a nikoliv z přímého ohledání vozidel. Podle NSS má žalovaný pravdu, že využití počítačové modelace je přípustným prostředkem zjištění rychlosti, ostatně na místě z povahy věci rychlost rychloměrem nebylo možno změřit (srov. bod 5 jeho rozhodnutí).

[18] Konečně námitka, že magistrát neprovedl řádně změnu právní kvalifikace, respektive učinil ji nepřípustnou formou (oznámením v předvolání k jednání), je nepřípustná, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě, byť tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[19] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu